

Staa disse to Videlser i Forbindelse med hinanden, og vil man der paastaa, at Mandens egen Overbevisning derom skal være afgørende? Det var dette, der laa i de Ord, som bleve udtalte af det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds. Det ærede Medlem har ved at nævne et enkelt Invalide-tilfælde gjort Andragerens Betragtning af Forholdet til sin egen, nemlig at der utvivlsomt var en Forbindelse mellem Bestadigelsen i Krigen og hans nuværende Videlse. Men jeg vil tillade mig at gøre opmærksom paa, at ikke blot Invalidebestyrelsen, Finansministeriet og Invalidelægen, har udtalt den modsatte Mening, men at endog Landets højeste Sundhedsautoritet, Sundhedskollegiet, der har undersøgt Manden, har udtalt den modsatte Mening, og saa vil jeg spørge: Hvem skal man følge der? Skal man saa efter den Ubefaling, som det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds har givet Manden, give ham Invalidepensjon, fordi han selv holder sig overbevist derom, naar alle sagtyndige sige, at Forbindelsen er ikke til Stede? Naar man har betroet mig i den ny Invalidelov — der staar netop: „Finansministeren anser for muligt“ — at afgøre Sagen, mon man saa derved egentlig har tænkt sig, at jeg skulde antage Muligheden, der hvor Landets højeste Sundhedsautoritet siger, at der ingen Mulighed er? Har man tænkt sig dette? Derfor man ikke vil gaa saa vidt, passer heller ikke det ærede Medlems Ubefaling til mig om at dømme med Hjertet i Stedet for med Forstanden.

Ordføreren (H. Holm): Jeg skal heller ikke komme ind paa det Endringsforslag, der er stillet af det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds (Bluhme), thi skulde jeg det, saa maatte vi jo til at gennemgaa alle de enkelte Invalider eller formentlige Invalider, der i Nar have indgivet Andragende, og det have vi gjort i Finansudvalget. Men vi have der den For- del fremfor Tinget, at vi have set Dokumenterne, ikke bare det lille Udbrag af Andragenderne, som findes i Betænkningen, men selve de Dokumenter, der fulgte med Andragenderne. Det forekommer mig, at naar Folketinget nedsætter et Udvalg, for at dette Udvalg skal gennemgaa disse Sager efter alle de foreliggende Oplysninger, og naar

saa samtlige Udvalgsmedlemmer derefter gøre Indstillinger i en bestemt Retning, saa er det højest ejendommeligt, om et enkelt Medlem tager alle de Andragender op, Rub og Stub, som Udvalgets samtlige Medlemmer ikke have fundet Anledning til at indstille, og foreslaar dem indstillede til Regeringen. Jeg tror ikke, vi gøre Invaliderne nogen Tjeneste ved at gøre noget saadant eller ved at vedtage et saadant Forslag som dette, tværtimod, jeg tror, at vi ved at vedtage et Forslag som dette uden Undersøgelse af Enkelthederne, blot efter en vis Stemning, som man kan saa ved at se det lille Udbrag i Betænkningen og ved at tænke paa disse Menneskers gennemgaaende betrængte Stilling, vil i Stedet for at gavne komme til at skade Invaliderne for Fremtiden. Thi saa vil Folketingets Indstilling til Ministeriet ikke kunne saa nogen virkelig Verdi. Naar Folketingets Indstilling til Ministeriet er begrundet ved en nøje Undersøgelse af de enkelte Tilfælde, og vi ikke indstille andre end dem, vi have faaet Overbevisning om bør støttes, saa kunne vi have Haab om, at vore Indstillinger saa noget at betyde, men naar vi saadan over en Bant henviser alle Andragender, der komme, enten de ere begrundede eller ikke begrundede, saa ville vi gøre vort til at gøre Folketingets Beslutning bethdningsløs paa dette Omraade. Et æret Medlem udtalte, at vi i mange af disse Sager lod dem strande paa formelle Betæneligheder, men at de reelt vistnok alle jammen vare vel begrundede. Sa, jeg forbauses over, at det ærede Medlem, som sagde det, kunde sige det saa dristigt. Han nævne et særligt Andragende, og jeg antager, det var det, han væsentlig gik ud fra. Dette Andragende er ganske kort, jeg skal tillade mig at oplæse, hvad der staar. Der staar saaledes: „Under- tegne, der som Soldat blev saaret i Krigen 1864, har flere Gange forgeses ansøgt Finansministeriet om Understøttelse af Invalidesonden. I min betrængte Stilling til- lader jeg mig derfor allererbødigt at henvende mig til det høje Folketing i Haab om, at jeg — der har udgødt Blod for Fædrelandet, ligget lang Tid paa Gazaret, altid og især i de senere Nar har følt mine Kræfter bethdelig svækkede som Folge af Saaret — maa af Rigsdagen blive anbefalet til Understøttelse.“ Punktum. Der er ingen